

وصل شدن به راه NA

به مشارکت گذاشتن بهبودی‌مان، ایمان و سپاسگزاری ما را تقویت می‌کند.
درک این احساس که تنها نیستیم، ما را از انزوا و بیگانگی اعتیاد رها می‌سازد.
اصول راهنما، سنت ۸، "پیشگفتار"

هنگامی که سنت هشت را مطالعه می‌کنیم، اغلب تمرکز ما بر درک واژه‌هایی مثل "کارمندان خاص و دفاتر خدماتی" است و اهمیت "غیرحرفه‌ای‌ها" را در نظر نمی‌گیریم. درست مثل وقتی که به خاطر انبوه درختان قادر به دیدن جنگل نیستیم! قلب این سنت و ربط آن به بهبودی شخصی ما در راستای غیرحرفه‌ای بودن نهفته است که به ما احساس تعلق و ارتباط می‌دهد. قبل از آمدن به NA اکثر ما با افرادی که علایق حرفه‌ای برای کمک به ما داشتند، تعامل داشتیم - مشاوران، درمانگرها، روانشناسان، افسران پلیس، ماموران ناظر یا کارمندان مراکز اصلاح و تربیت. فهرست بلند بالایی از افرادی داریم که شغل‌شان این بود که وقتی ما کاملاً غیرقابل اداره بودیم، ما را سر و سامان بدهند و مدیریت کنند.

با همه این احوال ما همچنان سر از NA درآوردیم. در همان جلسه اول افرادی با ما احوالپرسی کردند که نگاه‌شان دائم به ساعت نبود. (وقت‌شان را به رایگان در اختیار می‌گذاشتند.) این اعضای NA پیام بهبودی را با ما به مشارکت گذاشتند نه به خاطر اینکه شغل‌شان این باشد، بلکه چون اینگونه است که ما پاک می‌مانیم و بهبود پیدا می‌کنیم. لازم نیست تا آموزش رسمی ببینیم، مدرک و یا گواهی تحصیلی داشته باشیم. ما تجربه اعتیاد و بهبودی را داریم که تنها چیز نیست که نیاز داریم.

این فرآیند مشارکت آزادانه به ما نشان می‌دهد که دیگر تنها نیستیم به عنوان تازه‌واردان ارتباط خود را کشف می‌کنیم. هنگامی که پاک می‌مانیم و پیام خود را مشارکت می‌کنیم و هر بار که با عضو دیگری حرف می‌زنیم به طور مرتب به ما یادآوری می‌شود که به جایی وصل هستیم. بیماری اعتیاد در انزوا و بیگانگی رشد می‌کند و طول پایی، به ما مصونیتی در برابر تمایل به قطع ارتباط نمی‌دهد. برقراری ارتباط یک فرآیند فعال است و ما آن را با مشارکت آزادانه با دیگر معتادان به دست می‌آوریم.

مشارکت در بهبودی، پادزهری برای انزوا و بیگانگی است. با پیوستن به راه NA حس سپاسگزاری و ایمان خود را حفظ خواهیم کرد.